

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací samosoudcem JUDr. Pavel Toufarem v právní věci

žalobce: **TV Nova s.r.o., IČO 45800356**
sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, 152 00 Praha 5
zastoupený Dr. Radanem Kubrem, advokátem
sídlem Jáchymova 2, 110 00 Praha 1

žalovaný: **Opton s.r.o., IČO 28137914**
sídlem Sádecká 609, 378 16 Lomnice nad Lužnicí
zastoupený obecným zmocněncem [REDACTED],
nar. [REDACTED], bytem [REDACTED]

o zdržení se nabízení a sdělování vysílání TV programů žalobce a o zaplacení částky 364 980 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně,

takto:

I. **Zamítá** se žaloba, kterou se žalobce proti žalovanému domáhá uložení povinnosti zdržet se nabízení a vysílání TV programů žalobce NOVA, NOVA Cinema, NOVA 2 (dříve Smíchov), NOVA Aktion (dříve Fanda), NOVA Gold (dříve Telka) a NOVA Sport 1 (dříve NOVA Sport).

II. **Zamítá** se žaloba, kterou se žalobce proti žalovanému domáhá zaplacení částky 364.980 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně, a to ode dne následujícího po dni doručení žaloby žalovanému do zaplacení.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 22. 12. 2017 byla doručena Krajskému soudu v Českých Budějovicích žaloba, kterou se žalobce proti žalovanému domáhá ochrany před porušením práv „z nekalé soutěže a práv souvisejících s právem autorským“, tedy dvou výše uvedených žalobních nároků, a to v situaci, kdy v jiném soudním řízení (sp. zn. 12 Nc 1404/2017-48) vydal Krajský soud v Českých Budějovicích dne 22. 12. 2017 předběžné opatření, kterým žalované společnosti k návrhu žalobce uložil zdržet se nabízení a sdělování vysílání TV programů navrhovatele Nova, Nova Cinema, Nova 2, Nova Action, Nova Gold a Nova Sport 1 a navrhovateli pak nejpozději ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení podat vůči účastníkovi žalobu, když toto usnesení bylo žalovanému doručeno 4. 12. 2017 a žalobci 27. 11. 2017. Podaná žaloba je tedy také projevem splnění povinnosti uložené žalobci právě citovaným usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích.
2. Žalobce uvádí, že je společností s ručením omezením, jejímž předmětem podnikání je celoplošné televizní vysílání šířené prostřednictvím pozemních vysílačů a vysílání prostřednictvím družice, podle příslušných licencí udělených Radou pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen RRTV) na základě licencí ve smyslu autorského zákona a zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „ZPRTV“). Žalobce je konkrétně provozovatelem televizního vysílání programů Nova, Nova Cinema, Nova 2, Nova Action, Nova Gold a Nova Sport 1. Žalovaný je společnost s ručením omezením, jejímž předmětem je podnikání v oblasti výroby, obchodu a služeb neuvedené v přílohách 1 a 3 živnostenského zákona a výroba instalace opravy elektrických strojů a přístrojů, elektrických a telekomunikačních zařízení, poskytování telekomunikačních služeb, zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě, montáž, údržba a servis telekomunikačních zařízení a výkon komunikačních činností na území České republiky. Žalovaný není ve smyslu zákona č. 231/2001 Sb. ZPRTV provozovatelem rozhlasového a televizního vysílání. Žalovaný nabízí na svých internetových stránkách službu „digitální IPTV televize a to jak samostatně, tak jako součást různých druhů balíčků např. „Internet + TV“ a umožňuje svým zákazníkům sledovat přes optickou síť se zapůjčeným Set-top boxem vysílání různých televizních programů včetně televizních programů žalobce. Žalobce je přitom vysílatelem svých televizních programů, je tedy výlučným vlastníkem majetkových práv spočívajících v užití jím provozovaného vysílání ve smyslu § 84 odst. 1 autorského zákona. Právem vysílání užít podle § 84 odst. 2 písm. d) autorského zákona se rozumí právo na sdělování vysílání veřejnosti, které je blíže definováno v § 18 odst. 1, 2 autorského zákona. Šířením televizních programů žalobce v rámci popsanych služeb žalovaného dochází k porušení citovaných autorských majetkových práv žalobce a také k nekalosoutěžnímu jednání žalovaného ve smyslu § 2976 o. z. Žalobce proti žalovanému tedy uplatňuje jednak zdržovací nárok, ukládající žalovanému povinnost zdržet se závadného jednání popsaneho blíže v žalobě, jednak nárok na náhradu újmy postupem podle § 40 odst. 4 autorského zákona, kterou vyčísluje žalobce v částce 4,8 Kč za osobu a měsíc za vymezené období od 1. 6. 2011 (okamžik vzniku žalované společnosti) do listopadu 2017 včetně, tedy do okamžiku před zahájením řízení. Žalobce odhaduje zákaznickou základnu žalovaného na 300 zákazníků, proto náhradu škody definuje částkou 364 980 Kč, tj. 4,8 (viz dále) krát 77 měsíců x 300 zákazníků to je 110 880 Kč a dále z částky z 254 100 Kč dle výpočtu 11 Kč za osobu a měsíc při sdělování programů TV Nova Sport krát 77 krát 300 zákazníků. Žalobce v žalobě uvedl, že si vyhrazuje upřesnění svého nároku v návaznosti na poskytnutí informací od žalovaného a žádá tedy nadepsaný soud, aby žalovaného ke sdělení informací ve smyslu § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona vyzval. K výzvě soudu žalobce doplnil, že odhad učinil mimo jiné na základě

pátrání detektivní kanceláře pověřené žalobcem, když její závěry a způsob, kterým došla k svému odhadu, nehodlá v řízení blíže prezentovat. V průběhu řízení žalobce upozornil, že kontrolou ze dne 6. 4. 2016 zjistil, že žalovaný na svých internetových stránkách službu nadále nabízí (s informací, že se připravuje ke spuštění od 1. ledna 2018) ač již v té době byl vázán předběžným opatřením a že součástí této nabídky byly i některé TV programy žalobce, tedy Nova, Nova HD, Nova Cinema Smíchov, Fanda, Telka a další.

3. Žalovaný založil procesní obranu na dvou základních liniích. Nárok žalobce považoval primárně za nedůvodný po právní stránce, jinak řečeno, zpochybnil, že by měl povinnost žádat žalobce v žalobou řešeném období o licenční souhlas se zpřístupňováním jeho vysílání a zpochybnil i skutková východiska žaloby, když do konce roku 2016 nedošlo z jeho strany vůbec k sdělování televizních programů, od 1. 1. 2017 pak tuto službu již započal nabízet, ovšem s ohledem na její náběh byl rozsah zákazníků mnohem nižší (podrobně viz dále), program Nova Sport nebyl doposud vůbec poskytován a žalovaná strana přestala zprostředkovávat televizní vysílání nejen žalobce, ale i ostatních televizí, ihned po doručení usnesení o nařízení předběžného opatření, byť se s tímto právně neztotožňuje. Přizpůsobila tomu jak webové stránky (připustila však úvodem určité nedopatření spočívajícím v neúmyslném ponechání možnosti službu dohledat formou zadání konkrétního hesla (např. „TV“) ve vyhledávači těchto webových stránek, což ovšem v průběhu řízení měla napravit, upravila dokonce smluvní formuláře tak, že z nich možnost této doplňkové služby – televize (když základním předmětem podnikatelských aktivit žalovaného je poskytování přístupu k internetu). Naopak učinila nesporným skutková tvrzení žalobce o výši obvyklé licenční odměny 4,8 Kč za zákazníka a měsíc u všech TV programů žalobce za soubor TV žalobce s výjimkou speciálního programu Nova Sport 1, u kterého taktéž učinila nesporným žalobcem uvedenou obvyklou licenční hodnotu odměnu ve výši 11 Kč za osobu a měsíc.
4. Právně žalovaný namítá, že mu svědčí výjimka daná v ustanovení § 18 odst. 3 autorského zákona. Dále, že jím přijaté technické řešení je v podstatě určitou formou společné domovní antény, jejíž provoz nepředstavuje zásah do autorského práva v souladu s § 38f autorského zákona, protože vlastník domu má zásadně povinnost umožnit příjem rozhlasového a televizního vysílání v souladu s § 104 odst. 16 zákona č. 127/2005 Sb. a tato služba je v podstatě vlastníky domů často SVJ (společenství vlastníků jednotek) poskytována v souvislosti s plněním této povinnosti ze strany vlastníků domů, kdy technické řešení formou zastaralé domovní antény je realizováno prostřednictvím služeb internetu. Smlouvy však nejsou uzavírány přímo s SVJ, toliko je od nich získáván souhlas s umístěním potřebných zařízení, ať už je komunikace s SVJ v jakémkoliv režimu, vždy je počet zákazníků definován od konečné přípojky na byt či domácnost (nikoliv na počet zapůjčených Set - top - boxů). Konečně pak žalovaná strana odkázala na § 2 odst. 6 zákona o ZPRTV, podle kterého se za převzaté rozhlasové a televizní vysílání nepovažuje současné úplné a nezměněné šíření přejímaných rozhlasových a televizních programů včetně služeb přímo souvisejících s programem určených pro veřejnost prostřednictvím kabelu, do něhož je zapojeno nejvýše 100 účastníků s přijímači podléhajícími oznamovací povinnosti. Za období uvedené v žalobě nedošlo nikdy k zapojení výše než 100 účastníků, jinak řečeno žalované straně v daném období nevznikla jakákoliv povinnost ve smyslu zákona o ZPRTV ani ve vztahu k nutnosti žádat o licenční oprávnění žalobce. V průběhu řízení sice žalobce požádal RRTV o registraci, což však nemá vliv na řešení období. Žalovaný přesto jako vstřícné gesto ve výši licenční odměny požadované žalobcem, kterou jak uvedeno výše učinil nespornou, uhradil žalobci částku, která odpovídá jím evidovanému počtu zákazníků v roce 2017 (viz dále). Uvedl, že k celé věci přistupuje tak, že chce s žalobcem navázat dobré obchodní vztahy a získat licenční oprávnění do budoucna, což však žalobce odmítá. Dohodou o licenci a zejména o smíru v dané věci, ke které žalovaný opakovaně vyzval, podmiňuje mimo jiné úhradou nepřiměřeně vysoké částky za blíže neidentifikované „detektivní služby“ a náklady řízení.

5. Právní argumentaci žalovaného žalobce odmítl, poukázal na to, že evidence či registrace podle zákona o rozhlasovém a televizním vysílání nemá žádnou souvislost s faktem porušení autorského práva žalovaným sdělováním televizního vysílání žalobce bez licenčního oprávnění. K otázce možného poskytnutí licence žalovanému se k výzvě soudu žalobce opakovaně vyjádřil pouze neurčitě s tím, že to nemá žádnou bližší souvislost s tímto sporem, který je nutné nejprve odstranit. Připustil současně, že návrh na smírné vyřešení sporu, který žalovanému nabídl, předpokládal úhradu odměny detektivní kanceláře a nákladů advokáta mimo režim advokátního tarifu. Žalobce odmítl, že by vůči žalovanému postupoval nějak „silově“ či v rozporu se zásadami hospodářské soutěže.
6. Žalovaný tvrdil, že službu příjmu televizní vysílání, v jehož rámci skutečně nabízel i programy žalobce, nikoliv ovšem program Nova Sport 1, poskytoval od ledna 2017, když počet uživatelů, tj. koncových zákazníků byl v lednu 2017 7, v únoru 2017 15, v březnu 2017 21, v dubnu 2017 27, v květnu 2017 36, v červnu 2017 47, v červenci 2017 52, v srpnu 2017 56, v září 2017 63, v říjnu 2017 71, v listopadu 2017 78. Uživatelé platili pouze za pronájem zapůjčeného set – top – boxu 49 Kč měsíčně, čili v zásadě nelze ani uzavřít, že by se žalobce na provozování této služby jakkoliv obohatil, byla spíše doplňkem základní služby internet. Z uvedeného přehledu vyplývá, že uplatněný nárok žalobce by odpovídal tzv. 473 člověkoměsíců (součet uživatelů v jednotlivých měsících). Při licenční odměně 4,8 Kč by tak šlo o částku 2 270,40 Kč. Přestože žalovaný zdůraznil, že neuznává právní nárok na tuto licenční odměnu, žalovanému ji jako vstřícné gesto v průběhu řízení uhradil, čímž tedy splnil částečně uplatněný nárok (žalovaný úhradu této částky učinil nespornou, k opakované výzvě soudu se však vyjádřil tak, že „prozatím v této části žalobu zpět brát nebude“).
7. Žalobce v průběhu řízení setrval na svém odhadu, že v celém uplatněném období 77 měsíců bylo zákazníků s objednanou službou „televize“ 300 a všichni měli kromě základního portfolia v programu žalobce k dispozici také program Nova Sport 1. Svůj odhad (kromě neurčitěho odkazu na blíže nespecifikovanou zjištění detektivní kanceláře) odmítl žalobce odůvodnit. S odkazem na informační povinnost žalovaného podle § 40 odst. 1 písm. c) měl žalobce totiž za to, že důkazní břemeno o prokázání žalovaným tvrzeného skutečného počtu uživatelů nese žalovaný a pokud jde o podání, které je ve spise obsaženo na č. l. 82 (vyjádření žalovaného ze dne 8. 5. 2018, ve kterém uvedl a graficky zobrazil počet zákazníků a zejména odkázal na dopis ze dne 15. ledna 2018, který odeslal žalobci, ve kterém je uveden počet uživatelů v jednotlivých měsících evidovaných žalovaným - viz výše), vyjádřil se žalobce tak, že těmito údaji nevěří, nejsou nijak podloženy a trvá proto na svém závěru o tom, že těchto uživatelů bylo 300. S ohledem na judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu ČR pak měl za to, že žalobce nemůže mít žádné konkrétní údaje o počtu uživatelů žalovaného, břemeno tvrzení se tedy na žalovaného přenáší a soud by jej měl po žalovaném vymáhat prostřednictvím ukládání povinnosti podle § 128 o. s. ř., když jako svůj důkazní návrh žalobce označil „veškeré účetní doklady žalovaného“ resp. jeho „účetnictví“.
8. Proti tomuto návrhu se žalovaný ohradil pro jeho nepřiměřenost, neprůkaznost a vůbec technickou a časovou náročnost. Žalovaný poukázal na to, že i když předloží veškeré účetnictví, bude žalovaný setrávat na pozici, kterou nakonec v průběhu celého řízení prezentoval, tedy nevěří, že jsou předkládány všechny doklady. Žalovaný odkazující na (výše i citovaný) předmět svého podnikání, poukázal na to, že smluvní vztahy spojené s problematikou poskytování a TV vysílání tvoří maximálně cca 20 % jeho obrátu, zabývá se i montážemi optických sítí atp. Žalobce by se dostal k informacím, které mu vůbec nepřísluší (nejsou pro věc rozhodné) a tvoří v zásadě obchodní tajemství žalovaného. Výpisy z účtů by nebyly v zásadě průkazné proto, že z nich nelze jednoduše určit, zda ve vyšší platbě je obsažena i služba TV, když v rámci nabídek samotného internetu jsou různé cenové kategorie podle typů služby. Příprava veškerých podkladů je časově

náročná i s ohledem na to, že žalovaná společnost je malá a v podstatě je v ní realizována účetní a dokladová činnost pouze jednatelem a [REDAKCE], který vystupuje v řízení jako obecný zmocněnec. Návrh strany žalující považovala žalovaná společnost za šikanózní a poukázala také na to, že je jí známo z její obchodní činnosti, že velcí poskytovatelé služeb TV vysílání formou kabelové televize jako je UPC či O2 nemají s žalobcem licenční smlouvy a nejsou od nich vyžadovány. Žalobce se rozhodl stíhat malou společnost a žalovaný má dojem, že v podstatě na objednávku právě těchto dvou velkých společností, se kterými je spolupracováno žalobcem a v jejichž zájmu je odstranění konkurence z trhu. Tomu má sloužit i způsob, kterým žalující strana řízení vede a právě její požadavek na zjištění veškerých informací o majetku a podnikání žalovaného.

9. To strana žalující, označila za spekulaci, uvedla, že v řízení nepochybně prokázala, že žalovaná protiprávně sděluje obsah jejího vysílání, čímž porušuje její majetková autorská práva. To je také jediná motivace vedení řízení. Uvedla dále, že obchodní vztahy se společnostmi UPC a O2 jsou smluvně kryty licenčními smlouvami.
10. Soud z hlediska dokazování vzal v úvahu judikaturu Ústavního a Nejvyššího soudu ČR v tom směru, že (pokud dojde k porušení povinnosti a zásahu do práv určitého subjektu) se ocitá poškození v určité důkazní nouzi a podstatné informace, často budou obsaženy právě v důkazech, zejména v listinách, držných rušitelem, které mu nejsou přístupné. Z toho je nutno vyvodit určitou odpovědnost žalovaného za předložení takových důkazů. Vzal v úvahu i informační povinnost žalovaného obsaženou v § 40 odst. 1 a písm. c) AZ, vzal však v úvahu i to, že žalující strana pracuje s počtem 300 zákazníků, který měla získat ze šetření detektivní kanceláře, v rámci podmínek smírného v řízení věci dokonce žádá od strany žalované úhradu těchto služeb, aniž však soudu jakkoliv prezentovala systém a způsob, kterým k tomuto číslu došla. Vzal v úvahu i skutečnost, že v průběhu celého řízení zůstávala skutková pozice žalující strany neměnná, přestože žalovaná strana postupně, a to i k výzvě soudu, předkládala doklady, ze kterých bylo zřejmé, že tvrzení strany žalující nemusí být podložené a oprávněné. Soud má na mysli zejména situaci, kdy žalovaná strana logicky argumentovala, že není možné považovat hned v prvních měsících existence společnosti za reálné při typu podnikání žalovaného (nejprve je nutné realizovat montáž optické sítě, teprve je následně je možné službu nabízet a teprve následně je možné ji skutečně poskytovat), aby měl získat uvedený počet zákazníků bez dalšího. Stejně tak poté, co byla žalovanou stranou předložena dokumentace k soudem vybranému měsíci – lednu 2017, se žalující strana vyjádřila tak, že je to nedostatečné, protože nejsou doloženy další měsíce. Z tohoto vyjádření by bylo možné implikovat, že alespoň měsíc leden roku 2017 se žalobci doložený zdá. Přesto žalující strana nepřistoupila k úpravě žaloby či svých tvrzení ani ve vztahu k tomuto měsíci. Soud tedy v řízení postupoval tak, že vedl žalovanou stranu k maximálnímu doložení jejího tvrzení o tom, že počet uživatelů TV vysílání je významně nižší než tvrzený žalobcem a že v období před 1. lednem 2017 dokonce tato služba vůbec nebyla poskytována a počet uživatelů byl tedy nulový. Pokud byly tyto argumenty strany žalované jak v rovině skutkových tvrzení, tak v rovině důkazů, logicky doloženy a úvaha strany žalující naopak doložena nebyla vůbec a v mnohém se buď od počátku anebo postupně (viz dále) předkládáním důkazů stávala nelogičtější, bylo namíste pohlížet na stranu žalující jako na toho, kdo v řízení i nadále (a zejména pak ke dni rozhodnutí soudu - § 154 o. s. ř.) nese břemeno důkazní o svém skutkovém tvrzení, že počet uživatelů je zásadně vyšší než žalovanou stranou dokládáný. Z dále uvedených důvodů pak také soud prvního stupně nakonec nepřipustil provedení důkazního návrhu strany žalující „provedením veškerého účetnictví žalované strany“, neboť i soud jej po provedeném dokazování (stejně jako žalovaná strana) považoval za účelový a do určité míry šikanózní, sledující jiné cíle než prokázání skutkového tvrzení strany žalující, o kterém tato do poslední chvíle, tedy do okamžiku rozhodnutí soudu, neustále hovoří jako o odhadu, byť

minimálně v průběhu řízení byly předloženy takové argumenty strany žalované (doložené takovými důkazy), že minimálně ke dni rozhodnutí soudu mohla strana žalující onen odhad transformovat na jednoznačnější nárok. Tedy upravit žalobní nárok tak, aby obsahu spisu a výsledku dokazování, když ne odpovídal, se mu alespoň blížil.

11. Na základě výše uvedeného přistoupil soud k tomu, že vyzval stranu žalující v režimu § 118a odst. 3 o. s. ř. a poskytl jí výzvu poučení, aby doplnila důkazy o svém skutkovém tvrzení o počtu zákazníků žalovaného, tedy o 300 zákaznících po celou dobu trvání tvrzeného nabízení služby TV, tedy 77 měsíců a současně také doložila po celé období, že vedle žalovanou nerozporovaných televizních programů uváděných žalobcem a nepopíraných žalovanou stranou, byl zpřístupňován také program Nova Sport. Žalovanou stranu na úvod dokazování naopak vyzval, aby předložila důkazy v režimu § 118a odst. 3 o. s. ř., kterými bude prokazovat, že počet zákazníků v roce 2018 byl nižší než 300, tedy jí uváděný a také to doložila.
12. Po poučení strany navrhl (a soud provedl) následující důkazy:
13. Z výpisu z obchodního rejstříku žalované společnosti zjistil, že předmětem jejího podnikání je výroba obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, výroba instalace opravy elektrických strojů a přístrojů elektronických a telekomunikačních zařízení, poskytování telekomunikačních služeb a zřizování a provozování veřejné komunikační sítě a montáž údržba a servis telekomunikačních zařízení a dále výkon komunikačních činností na území České republiky, veřejnou, pevnou, komunikační síť služeb přenosu dat a služeb přístupu k internetu. Touto listinou je prokázáno skutkové tvrzení žalované o tom, že služby přenosu dat a přístupu k síti internet jsou jednou z více, nikoliv jedinou, službou v rámci předmětu podnikání žalované (ve vztahu k obtížnosti dokazování formou účetnictví – viz výše). Evidencí podnikatelů v elektronických komunikacích vedené Českým telekomunikačním úřadem je prokázáno evidování žalovaného k činnostem zajišťování veřejné komunikační sítě, poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací, tj. služby přístupu k internetu a služby přenosu dat. Seznamem provozovatelů a licenčních podmínek ze dne 9. 11. 2017 vedeném RRTV je prokázáno, že k danému datu nebyla žalovaná společnost vedena v rámci daného rejstříku jako provozovatel.
14. Náhledem na webové stránky žalovaného, který byl připojen k žalobě, je prokázáno, že v rámci nabídky digitální televize Opton IPTV byly v nabídce mimo jiné televizní programy žalobce Nova, Nova HD, Nova Cinema, Telka, Smíchov, Fanda. V rámci speciální nabídky sport také Nova Sport. Notářským zápisem NZ [REDAKCE] ze dne 10. listopadu 2017 ve spise na č. l. 27 až 29 a jeho přílohami ve spise na č. l. 30 až 37 je prokázáno osvědčení skutečnosti notářkou JUDr. Helenou Divišovou se sídlem v Hradci Králové k danému datu, tedy 10. 11. 2017 spočívající v tom, že „[REDAKCE] na ploše systému Windows dvakrát klikla levým tlačítkem myši na ikonu Mozilla Firefox, načež se zobrazila nastavená domovská stránka www.seznam.cz, dále levým tlačítkem myši klikla do horní lišty a napsala webovou adresu www.opton.cz, načetla se úvodní webová stránka. Poté [REDAKCE] zhotovila snímek obrazovky stiskem tlačítka Print Screen na klávesnici a vložila současným stisknutím tlačítek Ctrl+V zhotovený snímek obrazovky do souboru otevřeného v programu Microsoft Word a poté zadáním pokynů pro vytištění Ctrl+P prostřednictvím zobrazovaného dialogového okna pro tisk dokument s vloženým snímkem obrazovky vytiskla. Takto vytištěný snímek obrazovky pak tvořil přílohy č. 1 notářského zápisu (v nabídce stránek byla kabelová televize Opton ITV). Následně došlo ke kliknutí levým tlačítkem myši na odkaz s textem televize a na úvodní straně webových stránek Opton vytištěna příloha č. 2 notářského zápisu (popis nabídky jednotlivých balíčků televize počínaje nejlevnějším Televize Start v ceně 49 Kč měsíčně až po nejdražší Televize Flexi 10

nabízející 10 vybraných programů s tematických nabídek za 179 Kč měsíčně). Následně je popsán další postup, kterým byly rozkliknuty na obrazovce nabídky obsahující (tak již výše uvedeno) nabídku programu nabízených TV Nova, tedy žalobce. V dalších přílohách jsou uvedeny plány zapojování jednotlivých budov v [REDAKCE] označených ulicemi a čísly popisnými v listopadu 2017 a v prosinci 2017 a uvedení adres již plně dostupných (s dokončenou instalací).

15. Formulářem „Licenční smlouvy k šíření programu“ je prokazována žalující stranou od února 2015 platná úhrada relevantního předplatitele za 1 kalendářní měsíc 4,8 Kč, při distribuci Nova Sport 11 Kč měsíčně a to za „relevantního předplatitele“. Dle přílohy (tedy všeobecných podmínek) pak platí, že „relevantním předplatitelem je osoba, která na základě smluvního vztahu s provozovatelem má zpřístupněn TV program či je oprávněna TV programy sledovat (bez ohledu na to, zda taková osoba skutečně toto právo užívá a to k vlastnímu užití takové osoby pro nepodnikatelské účely). Za relevantního předplatitele se přitom nepovažuje osoba, které jsou zpřístupněny pouze SD verze programu. Vyšší licenční odměny učinila žalovaná strana nespornou (viz výše)“.
16. Dopisem ze dne 15. 12. 2017 je prokázáno skutkové tvrzení žalovaného, že se tímto dopisem obrátil jak na žalobce, tak právního zástupce žalobce a vyjádřil obdobné právní názory, které prezentuje v tomto dopise. Dopisem z 15. ledna 2018 se stejnými adresáty je pak prokázáno prohlášení žalovaného ve vztahu k žalobci, že provoz služby televizního vysílání byl zahájen 1. 7. 2017 a pro všechny uživatele TV služby byly dostupné kanály skupiny Nova SD, Nova Cinema SD, Nova 2 SD, Nova Gold SD a Nova Action SD, počet uživatelů je označen po jednotlivých měsících, tedy v lednu 2017 7, v únoru 2017 15t, v březnu 2017 21, v dubnu 2017 27, v květnu 2017 36, v červnu 2017 47, v červenci 2017 52, v srpnu 2017 56, v září 2017 63, v říjnu 2017 71, v listopadu 2017 78. Dále je sděleno, že z technických důvodů všichni uživatelé platili pouze za pronájem zapůjčeného set – top boxu ve výši 49 Kč měsíčně. Sazba a nasazení testovacího řešení pro distribuce TV signálu, po optických vláknech stála 800 Kč a počet uživatelů nikdy nepřekročil 100 uživatelů. Listinou na č. l. 155 žalovaná strana prokazuje náklady ve výši 2 555 EUR na zakoupení televizního set – top boxu v počtu 150, tedy 51,1 Euro za jeden. Žalovaná strana tím prokazuje své skutkové tvrzení o tom, že částka účtovaná za TV vysílání víceméně odpovídá hodnotě splátek ceny konkrétního STB zařízení.
17. Soud nepovažoval za pro věc relevantní, a proto je nepoužil ke zjištění skutkového stavu ve věci, mediální články zveřejněné na serverech [REDAKCE], [REDAKCE], kterými žalující strana dokládá názor těchto médií na problematiku „pirátství v rámci vysílání televizní platform“. Otázka právního hodnocení věci nemůže mít žádnou souvislost s názorem třetích osob resp. médií na danou problematiku.
18. Z dopisu ze dne 10. dubna 2018 (zaslaného právním zástupcem žalobce právnímu zástupci žalovaného) vyplývá, že žalobce podmínil smírné vyřešení ve věci jednak bezodkladným plněním podmínek předběžného opatření, které v době formulace dopisů prozatím stále není dle stanoviska žalobce dodržováno, uhrazením dlužných licenčních poplatků za dobu užívání televizních programů a dále nákladů na činnost detektivní agentury ve výši 21 296 Kč, zhotovení notářského zápisu ve výši 6 800 Kč, náklady na právní služby ve fakturované (nikoliv dle advokátního tarifu) výši 111 764 Kč. Soud k tomu dodává, že v dané věci při tom byla v okamžiku formulace dopisu realizována dvě vyjádření, podání žaloby a předžalobní výzvy, převzetí věci samé, tedy z hlediska advokátního tarifu 5 úkonů právní služby, které (počítáno podle parametrů advokátního tarifu tedy podle § 9 odst. 4 písm. a) a § 12 odst. 3) by představovaly po 5 100 Kč (součet tarifních hodnot 50 000 Kč za negatorní žalobu a za bezdůvodné obohacení) částku 25 500 Kč bez DPH. Fakturou notářské kanceláře JUDr. Heleny

Divišové přitom byla prokázána výše částky uhrazená za notářský zápis. Z následné elektronické komunikace mezi účastníky vyplývá, že strany setrvaly na svých právních i skutkových pozicích a nedošlo k žádnému mimosoudnímu ani smírnému vyřešení sporu. Pouze potvrzením o platbě na účtu na č. I. 80 je prokázáno skutkové tvrzení žalované, že tato částka byla uhrazena žalobci (2 270,40 Kč), což žalující strana potvrdila, ovšem bez příslušné procesní reakce.

19. Z listinných důkazů počínaje č. I. 88 a konče č. I. 135 je prokázáno, že žalobce požádal Radu pro rozhlasové a televizní vysílání o registraci a současně zaslal Českému telekomunikačnímu úřadu za období od 1. 1. 2015 do podání žaloby formuláře, ze kterých vyplývá evidence jednotlivých aktivních přístupů k internetu v rámci sítě FTTX nebo FTTA a FTTB. Žalovaná strana tím dokládá, že počet z prostředkovaných přístupů k internetu takto hlášených telekomunikačnímu úřadu odpovídá jejímu skutkovému tvrzení o počtu zákazníků, které podává v rámci předmětného řízení.
20. Smlouvami v přílohové obálce I. a v přílohové obálce II. je prokázán žalovanou stranou v rámci skutkových tvrzení uváděný počet aktivních zákazníků v lednu roku 2017 a to v počtu 7 s přístupem „k internetu i televizi“ v počtu 90 s přístupem pouze k internetu. Žalovaná strana tím prokazuje (a podle názoru soudu i prokázala) počet zákazníků, kterým zprostředkovávala televizní vysílání žalobce (v lednu 2017 sedm). Odpovídá to i přehledu, který v rámci skutkových tvrzení poskytla soudu a především dopisu z 15. ledna 2017 zaslánému přímo žalovanému. Tento počet současně (včetně zákazníků internetu bez TV) odpovídá předtím citovanému formulářovému hlášení Českému telekomunikačnímu úřadu. Výpisem z účtu u FIO banky č. [REDAKCE] jsou prokázány účetní operace na tomto podnikatelském účtu žalované společnosti v lednu 2017, když variabilní symboly jednotlivých došlých plateb odpovídají variabilním symbolům uvedeným na jednotlivých smlouvách, a to v počtu zákazníků, kteří v lednu skutečně zaplatili. Na účtě jsou i další platby jako „nájemné na [REDAKCE]“ atp., čímž žalovaná strana dokládá, že jde o úplný účet, na kterém probíhají i další podnikatelské aktivity v lednu 2017. Výpisem účtu u Raiffeisenbank je prokázáno dalších 5 plateb především inkasa a příchozí platby v rámci činnosti žalovaného. Žalovaný uvedl, že žádné jiné než tyto dva účty neměl ani v lednu 2017 ani po celou dobu podnikání a nemá ani v současné době.
21. V průběhu jednání dne 22. 5. 2018 byl přímo v jednací síni proveden důkaz aktuální verzí on-line webových stránek žalovaného a to tak, že za přítomnosti obou advokátů na k internetové síti připojeném počítači v jednací síni vyhledal soudce stránky žalovaného „Opton“ a zjistil, že v odkazu na televizní vysílání na těchto stránkách byla pouze věta o tom, že „toto je připravováno“. Následně na pokyn právního zástupce žalobce byl „pod lupou“ v pravém horním rohu zadán výraz „televize“ a následně „TV“. V obou případech byl výsledek vyhledání nulový, resp. došlo opět k odkazu na to, že nabídka je teprve v přípravě. Strana žalující namítla, že současná podoba stránek je jí známa. K úpravě přitom došlo až po předchozích jednáních soudu a zejména tedy poté, co strana žalující prokázala skutkový děj zjištěný notářkou JUDr. Divišovou v listopadu 2017 (viz výše). Žalovaná strana naopak namítla, že stránky přizpůsobila ihned po doručení předběžného opatření, opomenutím však nedošlo k odstranění možností dohledání TV přes „vyhledávač s lupou“, tj. v současné době také napraveno. Žalovaná strana současně konstatovala, že odstranila nabídku nejen na televizní vysílání programů žalobce, ale s ohledem na princip sporu a to, jak pochopila předběžné opatření, i na všechny programy ostatních televizí.
22. Shora uvedené důkazy hodnotil soud jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Z hlediska pravosti a původnosti neexistují žádné pochybnosti o předložených důkazech, které mají s výjimkou ohledání provedeného v jednací síni podobu listinných důkazů. Strany mají odlišný pohled na to, jak hodnotit tyto důkazy z hlediska věrohodnosti (v tom směru, že žalovaná strana

namítá, že nejsou předloženy všechny doklady, které žalovaná strana může mít k dispozici, proto také navrhovala, aby soud vyžádal veškeré účetnictví žalované, zatímco strana žalující uvádí, že tyto důkazy jsou ve vzájemném souladu a souvislostech a že tedy postoj strany žalující je účelový). Odvolací soud považuje předložené důkazy stranou žalující za věrohodné. Hodnoceno vzájemně i jednotlivě z nich vyplývá, že před zahájením řízení docházelo ze strany žalované společnosti k nabízení televizního vysílání žalobce, což žalovaná strana ani nepopírá (s výjimkou programu Nova Sport, o němž tvrdí, že tento byl v nabídce nově a nebyl ještě aktivně u žádného ze zákazníků objednan a tedy jeho vysílání realizováno). Strany se dále liší v počtu zákazníků žalovaného. Pokud jde o důkazy strany žalované, považuje je soud za způsobilé prokázat její skutkové tvrzení o skutečném počtu zákazníků v průběhu roku 2017 – viz výše) a také o tom, že před lednem 2017 žádného zákazníka (se službou zpřístupnění televize) žalovaná neměla.

23. Soud uvažuje tak, že měsíc leden 2017 žalovaná strana označila za první, ve kterém vůbec měla aktivní zákazníky TV vysílání. Tomuto tvrzení přitom odpovídá fakt, že jich eviduje pouze 7, a že každý další měsíc dochází k postupnému navyšování počtu zákazníků. Proto také soud přistoupil k tomu, že postupem podle § 128 o. s. ř. uložil žalované straně předložit veškeré smlouvy, které byly aktivní právě v daném měsíci (prvním s aktivními zákazníky). Nutno zdůraznit, že tuto důkazní povinnost v rámci výše popsaného komplikovaného rozložení důkazního břemene uložil soud žalované straně autoritativně, jinak řečeno metodu dokazování „nevymyslela“ žalovaná strana, ale jde o kompromis mezi stanovisky obou stran vytvořený soudem a podložený právě nastíněnou úvahou. Soud tímto postupem chtěl ověřit pravdivost prohlášení žalované strany, které tato, aniž mohla vědět, jak se bude vyvíjet dokazování v předmětné věci, podala ve vztahu k straně žalující (plníc tím povinnost podle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona) již v dopise z 15. ledna 2018, tedy na samém počátku řízení, předtím než se soud k věci vůbec vyjádřil. V dalším vyjádření pak předložila graf, ze kterého vyplývá celkový počet zákazníků v lednu 2017 (tedy 97 z toho 7 včetně TV vysílání). K výzvě soudu pak byla schopna předložit právě 90 + 7 smluv, k podrobným dotazům v průběhu dokazování strany žalující vysvětlit systém vytvoření variabilních symbolů a doložit, že platby těchto účastníků se zobrazují v aktuálním výpisu z účtu za leden 2017 právě pod uvedenými variabilními symboly. Počet těchto plateb neodpovídá sice počtu 97 (proto, že ne všichni zákazníci provedli platbu v daném měsíci), nicméně nezobrazuje se žádný variabilní symbol, který by nebyl krytý předloženými smlouvami (vytvářený žalovanou stranou popsanou systémem - „150 znamená Praha 5, rezervní 0, dále 0039 číslo popisné a poslední dvojčíslí vyjadřuje pořadí smlouvy uzavřené v tom kterém domě“). Žalovaná strana se logicky vypořádala i s námitkou, že některé číselné řady chybí (u domu č. 1347 chybí 01 až 05, u domu 2052 pak 01 až 03 atp.) tím, že poukázala na fakt, že měla předložit pouze „aktivní“ smlouvy, nikoliv již předtím zaniklé. Ty, jejichž číselné označení chybí, jsou pro každý dům pouze v jednotkách a byly vypovězeny před lednem 2017. Pokud po takto důkladně provedeném dokazování o počtu zákazníků v lednu 2017 namítla žalující strana, že stále nepovažuje doklady pro tento měsíc za dostatečné a dále by chtěla předložit doklady pro všechny ostatní měsíce, nepovažoval soud tuto námitku za logickou. Žalovaná strana by totiž musela logikou přijatou žalobcem předpokládat nejen existenci tohoto sporu, ale i způsob soudem vytvořené metodiky dokazování již v době započetí svého podnikání (z pohledu žalobce nekalého), tedy v letech 2011 popř. 2012 a vytvořit jakýsi duální systém „přiznaných a nepřiznaných zákazníků“, když od některých z nich (ti, jež nejsou v obsahu předložených smluv a výpisů plateb z účtů) by tedy účtovala na jiném (nepřiznaném) účtu, popř. od nich přijímala platby v hotovosti. To se nejeví logické a žádný takový náznak o takovém jednání žalovaného z dokazování nevyplynul. Současně nutno poukázat, že počty smluv odpovídají i hlášení Českému telekomunikačnímu úřadu i pozici, kterou od počátku zaujímá strana žalovaná. Z ničeho ani nevyplyvá, že by žalovaná měla jakýkoliv záměr poškozovat stranu žalující v tom směru, že by zapírala část klientů, nýbrž

procesní obranu primárně staví na právním názoru o tom, že ji povinnost odvádět licenční poplatky vůbec nestíhá a tento také prezentuje v průběhu celého řízení.

24. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že strana žalovaná prokázala jí tvrzený počet zákazníků v jí tvrzeném období (leden až listopad roku 2017), když výše licenční odměny 4,80 Kč za zákazníka byla žalovanou stranou v průběhu řízení učiněna nespornou a v prokázaném počtu uhrazena (počet zákazníků ve zbytku roku soud žalovanému, vzhledem k doložení počtu v lednu 2017, uvěřil) a to bez reakce žalující strany. Žaloba proto v daném směru nemůže být důvodná. Soud nepřijímá argumentaci žalující strany, že pokud u zákazníka jedné domácnosti je zapůjčeno více set - top boxů má být počet zákazníků násoben jejich počtem. Neodpovídá to jednak obvyklé právní praxi (možnost srovnat např. princip odvodu „koncesionářských poplatků“ pro Českou televizi, které se vybírají také na domácnost a nikoliv počet televizí, které jsou v rámci dané domácnosti užívány, byť na každé z nich může souběžně být přijímán jiný program. Kromě toho je nutno odkázat žalobce na návrh jeho vlastní licenční smlouvy, kterým dokládal výši nároku, a ze kterého jednoznačně vyplývá (viz výše), že relevantním předplatitelem, za kterého je možné licenční odměnu požadovat, je osoba, která na základě smluvního vztahu s provozovatelem má zpřístupněny TV programy či která je na základě tohoto smluvního vztahu oprávněna TV program sledovat, a to k vlastnímu užití takové osoby pro nepodnikatelské účely. Představa žalobce o zákazníkovi jako o jednotlivém „STB zařízení“ nevyplývá z vlastních všeobecných podmínek žalobce obdobných smluv, které předkládá sám žalobce. Jde o doklad účelového přístupu žalobce v předmětné věci. Protože žalovaný prokázal počet zákazníků, kterým v roce 2017 zpřístupnil TV vysílání (viz výše) a prokázal, že licenční odměny ve výši požadované žalobcem za tento počet zákazníků uhradil a žalobce naopak neprokázal nárok nad tuto částku, byla žaloba zamítnuta. Z žádného důkazu nevyplývá, že by v řešeném období byl žalovaným zákazníkům zpřístupňován i program Nova Sport. Ten byl sice těsně před zahájením řízení nabízen, ale argumentace žalovaného o tom, že nejprve byla zákazníkům zpřístupňována základní nabídka v částce 49 Kč měsíčně, která neobsahovala sportovní programy, odpovídá i předloženým smlouvám za leden 2017 i prostému faktu, že daná služba jako nadstandardní a výrazně dražší samozřejmě hledá na zákazníky teprve po určité době provozování základní nabídky. Žaloba byla v daném směru ve výroku II. proto zamítnuta.
25. K zamítnutí žaloby ovšem došlo i ve vztahu k negatornímu nároku. Soud má za to, že z přístupu žalovaného ke sporu vyplývá, že nehrozí opakování rušebního jednání, ke kterému před podáním žaloby (na základě dokladů předložených žalobcem) došlo. Žalobce má pravdu, že důvodem zamítnutí negatorní žaloby přitom nemůže být pouhý fakt, že účastník řízení ke dni rozhodnutí soudu ve věci samé respektuje předběžné opatření. Z dokazování však vyplynulo, že žalovaný neporušoval majetková autorská práva žalobce úmyslně, ale zjevně pro svůj odlišný právní názor a že akceptoval jak předběžné opatření, tak názor žalobce. Z nabídky nevypustil pouze programy žalobce, ale všech televizních vysílatelů tak, aby se právnímu názoru soudu neprotivil v žádném ohledu a v průběhu řízení doložil korektní postup ve vztahu k žalobci. Snažil se opakovaně o dohodu a jako vstřícné gesto přes svůj prezentovaný právní názor uhradil i dluh za počet účastníků, který odpovídal licenční odměně žalobce. Ze strany žalované tedy nehrozí opakování rušebního činu, což je podmínkou vyhovění negatorní žalobě (stanovisko Nejvyššího soudu SR z 27. 6. 1972 sp. zn. Cpj 59/71, na který odkazuje i rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 4. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1626/96 publikovaný v Soudních rozhledech č. 7/1999). Zákazu neoprávněného rušení vlastníka (obdobně možno vztáhnout na majitele majetkových autorských práv) je možno se zápůřčí žalobou domáhat už u vykonaných zásahů, které trvají nebo jejichž opakování hrozí, resp. pokračuje anebo tam, kde sice již přestalo, avšak existuje konkrétní nebezpečí jeho opakování v budoucnu. Jak již výše uvedeno soud tuto hrozbu opakování rušebního činu nedovodil a ke dni rozhodnutí (§ 154 o. s. ř.), jak ověřil sám kontrolou webových

stránek žalovaného, za účasti obou stran při jednání soudu, porušování práv žalobce nezjistil. Určité nedokonalosti v odstraňování následků zásahu do práv žalobce, na které poukazuje žalobce k okamžiku, který sice následoval po doručení usnesení o nařízení předběžného opatření, nicméně předcházela podání žaloby (podána 22. 12. 2017 a notářský zápis zachytil uvedené, byť komplikovanější, dohledání nabídky televizního vysílání v listopadu 2011), nezakládají při zvážení všech popsanych okolností obavu z opakování rušebního činu.

26. Žalobce naopak k řízení zjevně přistupuje tak, že se dohodnout nechce, podmiňuje uzavření smíru ve věci podmínkami, které rozumně uvažující adresát takové nabídky nemůže přijmout (platba za použití detektivní kanceláře, jejíž výsledky v řízení odmítl jakýmkoliv způsobem prezentovat a doložit, vyúčtování několikanásobně vyšších nákladů na zastoupení advokátem, než odpovídá v dané chvíli odměně dle advokátního tarifu, požadavek na uhrazení licenční odměny v částce, která mnohonásobně převyšuje reálně doložitelný nárok, jednoznačné odmítnutí vyjednávání o parametrech licenční smlouvy, odmítnutí částečného zpětvzetí žaloby, přestože k dílčí úhradě žalovaného nároku došlo /strana žalující to potvrdila/, setrvání na nepodloženém odhadu 300 zákazníků, přestože žalovaná strana minimálně v lednu 2017 potřebné podklady doložila a setrvání na existenci nároku za období předcházející lednu 2017 - v počtu zákazníků 300, pokud jich v lednu 2017 bylo zjištěno jen 7). Soud se za dané situace přiklání k závěru o tom, že podaná žaloba je do určité míry (alespoň ke dni rozhodnutí soudu) účelovým aktem strany žalující, která vytváří tlak na stranu žalovanou namísto věcného řešení vzájemných vztahů. Takové uplatnění práva nemůže požívat právní ochrany (§ 8 o. z.).
27. S ohledem na důvody, pro které byla žaloba zamítnuta, nebylo pro rozhodnutí ve věci v zásadě nutné zabývat se mezi účastníky sporným právním výkladem jednotlivých ustanovení autorského zákona. Přesto soud konstatuje, že podle rozsudku 30 Cdo 3056/2012 je ustanovení poslední věty dle § 23 autorského zákona nutno vykládat restriktivně a to s ohledem na ustanovení § 29 odst. 1 autorského zákona, podle kterého výjimky a omezení práva autorského lze uplatnit pouze ve zvláštních případech stanovených v tomto zákoně pouze tehdy, pokud takové užití díla není v rozporu s běžným způsobem užití. Podle citovaného § 23 autorského zákona se provozováním televizního vysílání díla rozumí zpřístupňování díla vysílaného rozhlasem či televizí pomocí přístroje technicky způsobilého k příjmu rozhlasového či televizního vysílání. Podle § 84 odst. 1 autorského zákona vysílatel má výlučné majetkové právo svoje vysílání užít a udělit jinému smlouvu oprávnění k výkonu tohoto práva, jiný může vysílání užít bez udělení takového oprávnění pouze v případech stanovených tímto zákonem. Podle § 84 odst. 2 autorského zákona je právem vysílání užít mimo jiné právo na sdělování vysílání veřejnosti či na záznam vysílání. Podle § 18 odst. 3 sdělení díla veřejnosti není pouhé provozování zařízení umožňujícího nebo zajišťujícího takové sdělování. Soud nesouhlasí s argumentací žalovaného, že pokud pouze pronajímá STB zařízení, tedy tzv. „set – top box“, kterým umožňuje za přispění budované komunikační sítě nájemcům takového zařízení získat přístup k televiznímu vysílání programů žalobce, jejichž je ve smyslu § 84 odst. 1 vysílatelem, že z tohoto důvodu je z povinnosti získat licenční oprávnění zákona vyňat (je v režimu zákonem předpokládané výjimky). Sdělováním veřejnosti je podle názoru soudu také zpřístupňování díla pomocí telekomunikační či obdobné sítě, kterou může být např. internet a to bez ohledu na to způsob připojení (argumentace, že jde vlastně o nahrazení zastaralé domovní antény je proto nepřipadná). Sdělování veřejnosti tak patří mezi placené služby telekomunikačního charakteru, jejichž prostřednictvím jsou šířena slovesná díla, hudební díla, výkony hudebníků nebo jiných výkonných umělců. Na žalovaného se proto nemůže vztahovat ani výjimka daná v § 38f autorského zákona, tedy licence pro společné domovní antény, podle kterého nezasahuje do autorského práva, který mu to umožňuje příjem současného úplného nezmíněného rozhlasového nebo televizního vysílání na přijímačích téže budovy, popř. komplexu budov k sobě prostorově nebo funkčně přináležejících pomocí

společných domovních antén. Přes tvrzený záměr žalovaného nabídnout vlastníkům domů řešení problémů s nefunkčností zastaralých domovních antén nelze přehlédnout, že k zpřístupňování televizního vysílání nedochází pomocí anténního zařízení (a odkázáno je na shora citované judikatorní rozhodnutí, podle kterého je nutné výjimky vykládat restriktivně), ale stále jde o telekomunikační síť, k jejímuž koncovému bodu je připojeno technické zařízení schopné přijímat televizní signál. Nepochopení institutu předmětné výjimky žalovaným vyplývá i z toho, že žalovaný se cítí být jejím beneficentem, ačkoliv z kontextu právní normy je zřejmé, že oprávněnou osobou z takové licence bude vlastník bytového domu, tedy ten, kdo právě pomocí domovní antény podle jiného právního předpisu je povinen televizní vysílání obyvatelům domu zpřístupnit. Jak se ovšem sám žalovaný vyjádřil, není jím praktikován systém, kdy by uzavřel smlouvy s vlastníkem domu či s SVJ, který by pak přijatý signál distribuoval konkrétním koncovým zákazníkům, tedy nájemníkům nebo vlastníkům bytů, ale vlastník domu či SVJ uděluje pouze souhlas s umístěním telekomunikační sítě v prostorách domu a smlouvy jsou pak žalovaným uzavírány s jednotlivými zákazníky. I z tohoto pohledu není princip uvedené výjimky naplněn. Současně soud nesdílí právní názor žalovaného, který odkazuje na ust. § 2 odst. 6 zákona č. 231/2001 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, podle kterého za převzaté rozhlasové a televizní vzdělání se nepovažuje současné, úplné a nezměněné šíření přejímaných rozhlasových a televizních programů včetně služeb přímo souvisejících s programem určených pro veřejnost prostřednictvím kabelu, do něhož je zapojeno nejvýše 100 účastníků zpříma či podléhajícím oznamovací povinnosti. Tento počet může být překročen, jestliže účastníci společného příjmu jsou umístěny v jedné budově nebo v komplexu budov k sobě prostorově nebo funkčně příslušejících, jestliže přenos signálu je veden tak, že nepřekračuje pozemní komunikace a jestliže tento společný příjem není obchodně využíván. Předmětný zákon upravuje veřejnoprávní pravidla rozhlasového a televizního vysílání, která je nutno odlišit od soukromoprávní úpravy autorského práva. Povinnost toho, kdo prostřednictvím telekomunikační sítě zpřístupňuje díla koncovým zákazníkům (kabelová televize) není citovanou limitou zákona o rozhlasovém a televizním vysílání dotčena.

O náhradě nákladů řízení je rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy plně procesně úspěšná strana žalovaná by měla právo na náhradu nákladů řízení, kterého se však výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení prostřednictvím Krajského soudu v Českých Budějovicích k vrchnímu soudu v Praze.

České Budějovice 7. června 2018

JUDr. Pavel Toufar v.r.
samosoudce